

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

**SMI, la garantia d'una
societat justa i digna**

intersindical-csc.cat

**INTER ///
SINDICAL**
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

**SMI, la garantia d'una
societat justa i digna**

intersindical-csc.cat

**INTER ///
SINDICAL**
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL

Aquest document és de caràcter integral. **La Intersindical** es reserva de forma exclusiva el dret a alterar-lo, modificar-lo o fer qualsevol mena de separació dels apartats que el conformen. Per qualsevol reproducció dels continguts, de manera total o parcial, ja sigui per mitjà digital o físic, citeu-ne la font i l'autoria de **La Intersindical**.

Primera edició: novembre de 2021

La Intersindical

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

SMI, la garantia d'una societat justa i digna

Sumari

Introducció	7
SMI, la garantia d'una societat justa i digna	13

Vine amb nosaltres! Afilia't!
<https://www.intersindical-csc.cat/afiliat>

Introducció

Quaranta anys de neoliberalisme

A partir del 2008, molts dogmes econòmics liberals van començar a trontollar. Van haver de passar quasi 40 anys des que es van imposar gairebé de manera inqüestionable. A finals dels anys setanta i a principis dels vuitanta va irrompre el neoliberalisme financer especulatiu de la mà de Ronald Reagan (EUA) i de Margaret Thatcher (Regne Unit). El president nord-americà i la primera ministra britànica van propagar dues idees força que es van convertir en hegemòniques i van esdevenir quasi dogmes de fe: (1) l'Estat és un nosa i, per tant, s'ha de reduir a la mínima expressió, i (2) la societat no existeix; només l'individu i els interessos privats que el mouen. Sobre aquesta base es va aixecar una arquitectura política i ideològica que ha monopolitzat les polítiques públiques i econòmiques durant 40 anys.

En aquest quasi mig segle, l'aparell ideològic neoliberal ha imposat una política econòmica rigorista (control estricte de la inflació, del dèficit i del deute públic) materialitzada en privatitzacions, retallades del finançament dels serveis públics i precarietat laboral. Un model que ha esqueixat més profundament la cohesió social i ha promogut que una minoria, cada cop menys de caràcter industrial i més de tarannà rendista, fagocités la riquesa produïda col·lectivament, mentre la majoria havia de viure cada vegada amb menys.

El 2008, aquest model, rendista i especulatiu, va patir la primera crisi encara que no la definitiva. La bombolla immobiliària va esclatar i va provocar la fallida de centenars de bancs i fons d'inversió que només s'havien preocupat per embellir el seu compte de resultats. Milions de persones van perdre l'habitatge, la feina i el futur. Però, salvar-los no era la prioritat. Segons les elits polítiques i econòmiques, allò que comptava era rescatar els bancs per evitar que l'anomenat sistema col·lapsés.

La sacsejada del 2008 va evidenciar la inviabilitat del model econòmic neoliberal, però no n'hi va haver prou per provocar un gir de guió. Al contrari, les elits van retorçar la retòrica i van imposar l'explicació que la crisi no l'havia motivada l'economia especulativa de casino, sinó el deute i el dèficit públic. Els culpables eren els estats per no haver sabut administrar correctament les finances públiques. En consonància amb aquesta interpretació, l'anomenada "troika" (la Unió Europea (UE), el Fons Monetari Mundial (FMI) i el Banc Central Europeu (BCEM)) va imposar, sobretot al sud d'Europa, programes d'austeritat severs que van debilitar encara més uns sistemes de benestar de per si molt febles.

Dotze anys més tard ha irromput la crisi derivada de la pandèmia de la Covid. Un cataclisme que no només ha demostrat la inoperància del neoliberalisme i de les polítiques d'austeritat, sinó que ha deixat paleses les conseqüències greus d'haver desmantellat els serveis públics i d'haver deslocalitzat la producció de béns necessaris per afrontar situacions d'emergència.

En aquest context, les elits polítiques i econòmiques occidentals comencen a veure que l'única alternativa per sostenir el seu model capitalista passa per la inversió pública massiva (independentment dels efectes sobre el deute públic) i per enfortir els serveis públics. Han hagut de passar 40 anys per arribar a aquesta conclusió. 40 anys de neoliberalisme devastador. Tocat, però no enfonsat. Per això cal restar amatents per impedir que la sortida de la crisi actual no sigui la mateixa que la del 2008, en què res no va canviar, ans el contrari, l'economia rendista i especulativa es va reforçar. Avui, això és inadmissible, perquè ens hi juguem el futur.

Com a treballadors i treballadores organitzades tenim la responsabilitat de fer propostes valentes i viables per garantir el futur de totes les generacions d'aquest país, les que estan aprenent, les que treballen –o no– i les que poden començar a gaudir de la jubilació.

El marc polític, social, econòmic i cultural de l'Estat espanyol no és l'espai en el qual, com a comunitat nacional, podem endegar propostes orientades al bé de les majories treballadores. Ans al contrari, les propostes –assolibles– que posem sobre la taula tenen un recorregut ben curt dins el marc actual o, fins i tot, són pràcticament impossibles de dur a terme. És per això que fixem els eixos que considerem necessaris per a bastir una societat justa en un país lliure en forma de República Catalana.

Una campanya per protegir les persones i defensar les polítiques públiques vers el mercat. Una campanya per construir el futur.

En aquest context de crisi i d'intervenció expansiva de les administracions públiques, **La Intersindical** enceta una campanya per consolidar un model socioeconòmic en què, primer, les persones siguin l'objecte prioritari d'atenció i, segon, la política supleixi el mercat (hegemònic durant els últims quatre decennis) a l'hora de definir la direcció econòmica del país. Una campanya per no tornar a repetir una sortida de la crisi com la del 2008, que s'articula al voltant de set eixos que persegueixen assentar les bases d'una societat cohesionada, beneficiària d'una vida decent i amb major grau d'autonomia i llibertat.

La Intersindical fem una proposta integral de futur per a les majories socials on el benestar col·lectiu estigui per sobre del lucre individual, amb tres camps cabdals:

- 1.- EL MODEL PRODUCTIU
- 2.- EL TREBALL
- 3.- LA PROTECCIÓ SOCIAL

PRIMER.

UN NOU MODEL PRODUCTIU.

La base de qualsevol construcció és clau per a garantir-ne la viabilitat. Si els fonaments són sòlids i ben assentats és possible encarar el futur amb garanties. En cas contrari, l'edifici té tots els números de desplomar-se. D'ençà del 1995, Catalunya va girar l'esquena a la indústria com a sector productiu prioritari, i va apostar pel turisme i la construcció. En l'àmbit sociolaboral, les conseqüències derivades d'aquestes decisions han estat catastròfiques. Més precarietat, més temporalitat, sous misèrrims, baixa qualificació i índexs d'atur inadmissibles. Un patró socialment insostenible i un model productiu mancat d'autonomia i de futur. Sotmès als vaivens de les conjuntures econòmiques i als pols econòmics dominants, que s'allunya (cada vegada més) de les economies industrials vertebrades al voltant de la innovació i la tecnologia; les que marquen la pauta de futur.

Guanyar sobirania econòmica exigeix capgirar el model productiu. No només implica reindustrialitzar el país, sinó també construir els consensos socials necessaris per garantir unes condicions laborals dignes que permetin als treballadors viure i no només sobreviure.

SEGON.

UN SALARI MINIM DE 1.300€ PER REVERTIR ELS SOUS DE MISÈRIA.

El model productiu vigent a Catalunya s'ha sustentat a base de pagar sous misèrrims als i a les treballadores dels serveis vinculats al turisme i, per extensió, a l'àmbit dels serveis. Durant molt anys, la societat ha subvencionat l'empresariat d'aquest sector, perquè els salaris baixíssims que han pagat no han contribuït, via cotitzacions socials, a sustentar el sistema públic de benestar. Un empresariat que ha maximitzat els beneficis i, a canvi, no ha aportat res a la societat. El salari mínim és la condició imprescindible per tallar de soca-rel aquesta sagnia. S'erigeix com la baula clau per consolidar un nou model productiu assen-tat sobre la base de salaris dignes i llocs de treball decents, però també opera com a mecanisme redistributiu de la riquesa, perquè, com passa amb els con-venis col·lectius, fixa uns mínims per a la retribució de les persones treballadores de manera que limita els ingressos de la propietat de l'empresa.

TERCER.

REDUCCIÓ DE LA JORNADA LABORAL PER GUANYAR AUTONOMIA I LLIBERTAT.

L'automatització de processos industrials que incrementen la productivitat aboca directament a reduir el temps de treball. La dinàmica històrica ha estat rebaixar-lo progressivament, però fa 100 anys que va quedar estancat en 40 hores setmanals. Una jornada laboral que no s'ajusta als sistemes de producció actual. Treballant menys es genera més riquesa que fa cinquanta anys. Per tant, avui el problema no és d'escassetat, sinó de redistribució de la riquesa. La jornada laboral de 32 hores setmanals amb el mateix salari ho garanteix, i és una mesura cabdal per forçar la corresponsabilitat de les tasques de cures i domèstiques que recauen sistèmicament sobre les dones, alhora que posa en valor el lleure i l'autonomia de les persones.

QUART.

UNES PENSIONS SUFICIENTS PER A VIURE L'ENVELLIMENT AMB DRETS I DIGNITAT.

El benestar de les persones s'ha de garantir des del naixement fins a la mort. Ens trobem en un context en què la robotització i la digitalització permeten garantir la productivitat amb menys esforç i temps de treball de les persones, en tots els sectors. I en què cal garantir el repartiment del treball, així com el dret a la vida no supeditada a la lògica laboral. Per això aquesta vida laboral s'ha d'escurçar en benefici del temps lliure.

Aquest canvi mana garantir unes pensions de jubilació dignes i suficients que permetin la ciutadania viure l'envelliment amb seguretat i autonomia. La viabilitat dels sistema de pensions és plenament sostenible amb una fiscalitat justa i un model productiu i laboral digne i sostenible.

CINQUÈ.

UN SISTEMA DE SERVEIS PÚBLICS SÒLID.

La primera condició per assegurar una vida digna a les persones és bastir un sistema de serveis públics sòlid, com a garantia d'equitat i benestar. Una xarxa de protecció primària: un sistema públic de salut robust; un d'ensenyament de qualitat i que no segregui; un sistema de pensions generós; i uns serveis socials amb una àmplia cartera de prestacions. Però fortificar un sistema de benestar públic també implica reconsiderar el paper de l'Estat en l'economia. Passar d'avaluar-lo com una nosa a considerar-lo un actor protagonista a l'hora de determinar i condicionar la política econòmica del país.

SISÈ.

UNA RENDA BÀSICA UNIVERSAL PER ALS NOUS TEMPS.

Els nous sistemes de producció plantegen reptes que hem d'afrontar amb models sostenibles basats en el benestar de la majoria. Uns models focalitzats en el coneixement, els salaris dignes i la reducció de la jornada laboral, acompanyats, alhora, de polítiques públiques estructurals que permetin emancipar-nos dels designis del mercat. Una possibilitat per aconseguir-ho és a través d'una renda bàsica universal que garanteixi uns mínims de dignitat, eradiqui la pobresa i alliberi de l'angoixa d'un futur incert. Una renda que deslliuri moltes dones de subjugacions, pugui el llistó de les condicions laborals, dinamitzi l'economia local i, sobretot, millori la salut de milions de persones.

SETÈ.

UNA LLENGUA DE TOTHOM PER UNA SOCIETAT COHESIONADA.

Una característica intrínseca d'un sindicat de classe és aspirar a influir en totes les dimensions de l'àmbit socioeconòmic i canviar les relacions que hi tenen lloc per a fer-les més justes i equitatives. Les relacions de poder entre grups socials i entre comunitats tenen sempre una dimensió lingüística, que a Catalunya es

manifesta en la progressiva subordinació i residualització del català, també en el món laboral. Revertir les relacions injustes exigeix també fer-ho en l'àmbit lingüístic, que implica reparar el mal que s'hagi produït i establir unes relacions noves, basades en la igualtat i la reciprocitat entre comunitats, perquè no hi ha llengües i comunitats lingüístiques de primera i de segona.

La Intersindical engega aquesta campanya perquè les receptes neoliberals, defensades per les elits polítiques i econòmiques per sortir de la crisi derivada de la pandèmia de la Covid, s'han demostrat fallides i no garanteixen el futur ni el benestar de la majoria de la població dels Països Catalans.

La Intersindical fixa set eixos d'intervenció que han de permetre consolidar una societat cohesionada, que reparteixi equitativament la riquesa col·lectiva, reconegui el valor de les cures i afavoreixi la corresponsabilitat de les mateixes, i permeti el desenvolupament autònom de la persona garantint la reducció del temps de treball i la vida laboral.

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

SMI, la garantia d'una societat justa i digna

Què és el salari mínim interprofessional (SMI)?

És un instrument de política econòmica que regula, mitjançant un marc legal, la remuneració mínima que ha de percebre una persona treballadora amb l'objectiu que els salaris siguin justos i permetin tenir una vida digna. En d'altres paraules, és un salari fixat des de fora de la lògica del "mercat laboral", ja sigui per les autoritats en forma de salari mínim d'obligat compliment o bé pels sindicats en el marc d'una negociació col·lectiva.

Alhora, el salari mínim s'ha de concebre dins de les anomenades institucions laborals establertes per garantir una mínima protecció a les persones treballadores. Entre les funcions d'un salari mínim digne hi trobem la protecció de les persones en atur (mitjançant les prestacions per atur); la protecció de l'ocupació (mitjançant els costos d'acomiadament i els límits de l'acomiadament); la defensa dels interessos de la classe treballadora (mitjançant la negociació col·lectiva i les figures sindicals); o l'establiment del marc de contractació dels i les treballadores (tipologia de contractes i funcionament). D'aquesta manera, el salari mínim opera com a xarxa de protecció d'un salari digne que garanteixi unes condicions de vida suficients. No és una excentricitat, sinó un dret laboral bàsic.

Un context salarial a la baixa que exigeix un salari mínim.

Entre el 2008 i el 2017, el salari mitjà a Catalunya va caure un 4,2%. Un evolució que ha afectat especialment a les persones amb salaris més baixos i que s'han traduït en un augment de la desigualtat salarial. La distància entre els que cobren més i els que cobren menys cada vegada és més gran. En paral·lel, ha caigut el pes de les rendes del treball en l'economia. Les raons que expliquen aquest fenomen són diverses, però, entre les principals, s'inclou la pèrdua del poder negociador de la classe treballadora, les polítiques laborals de caràcter

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

desregulador o el finançament de l'economia. Un context que exigeix i reclama la protecció salarial dels i de les treballadores per assegurar que la remuneració que perceben mai no podrà baixar d'un mínim legalment establert.

El 2019, el 18,2% de les persones ocupades de l'Estat espanyol percebien un sou igual o inferior al salari mínim interprofessional. Aquest mateix percentatge per gèneres, va ser de l'11,1% en els homes i el 25,7% en les dones. Uns salaris de misèria que, bàsicament, es cobren en els serveis vinculats al turisme. El 2019, a Barcelona, el salari mitjà a l'hostaleria era de 17.638€, un 40% per sota de la mitjana i molt lluny dels 40.343€ de la indústria. Per sota també dels 20.788€ que paga el comerç al detall. Tanmateix, dins de l'hostaleria també hi ha diferències. Per exemple, una cambrera de pis cobra 16.069€.

Per què un salari mínim?

1.- PERQUÈ REDUEIX LA CREACIÓ DE LLOCS DE TREBALL ESCOMBRARIA.

L'efecte benèfic d'un salari mínim és que contribueix a reduir el nombre de llocs de treball poc qualificats i mal remunerats. Si no existeix, abunden els llocs de treball poc qualificats i escassegen els de qualificació mitjana. L'estudiant que acaba els estudis obligatoris ha de respondre's una pregunta: per què hauria de seguir estudiant si no hi ha feines de qualificació mitjana? No és sorprenent que a Catalunya les taxes d'abandonament escolar prematur siguin més baixes com més elevats són els salaris "baixos".

2.- PERQUÈ GARANTEIX SALARIS DIGNES.

L'existència d'un salari mínim garanteix que es pagui un salari digne a les persones que treballen en feines poc qualificades. Les activitats que exigeixen pagar salaris tan baixos com el salari mínim espanyol actual només beneficien els empresaris i redueixen el nivell de vida col·lectiu. A l'Estat espanyol hi ha el doble de treballadors i treballadores mal remunerats que a qualsevol país al nord dels Pirineus. Això passa perquè és legal pagar-los tan poc. L'estudi de la Generalitat de Catalunya El salari mínim de referència català: estimació i incidència potencial (desembre 2019) establí que aplicant la quantitat proposada per l'executiu (1.239,50 €), augmentarien automàticament els salaris del 38,2% de les dones empleades per només el 24,4% d'homes, contribuint així a una reducció evident de la bretxa salarial.

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

Igualment, veurien incrementada la seva nòmina més de la meitat de les persones ocupades menors de 25 anys, amb sous per sota d'aquella quantitat.

3.- PERQUÈ IMPEDEIX QUE COL·LECTIVAMENT SE SUBVENCIONIN ELS BENEFICIS DELS QUE ABUSEN DELS SOUS DE MISÈRIA.

Una cambrera o cambrer mal pagat és un bon negoci per qui el contracta, però un mal negoci per a la societat. Els contractes de misèria no contribueixen a l'enfortiment de l'estat del benestar, sinó tot el contrari, perquè les cotitzacions socials que tributen aquells contractes són insignificants. Les aportacions al sistema de protecció social són ridícules, però, per contra, tant l'empresariat (beneficiari) com el o la treballadora (víctima) són usuàries dels serveis públics als qual han contribuït poc a sostenir.

El model de salaris míseros implica que tots subvencionem, amb impostos o pitjors prestacions, l'empresari del restaurant que contracta algú per servir hamburgueses. Cal un salari mínim suficient per garantir que l'empresa paga més impostos i que les persones contractades poden contribuir a enfortir el sistema de protecció social.

4.- PERQUÈ ESTIMULA LA PRODUCTIVITAT.

Un salari mínim digne obligaria els empresaris a augmentar la productivitat dels i les treballadores menys qualificats. Un país no millora la seva competitivitat a còpia de pagar pitjor als treballadors, sinó a còpia de formar-los millor i de dotar-los de més mitjans.

5.-PERQUÈ MILLORA L'EQUITAT DE LA SOCIETAT.

El salari mínim serveix per reduir les diferències socials i per garantir millor qualitat de vida entre els i les treballadores més precàries, que són qui més es beneficien de forma directa d'aquest increment o, de forma indirecta, per un efecte arrossegament dels sous més baixos. I en especial això té un impacte sobre les dones, les quals pateixen una bretxa de gènere que les arrossega en major proporció a les retribucions més baixes.

El salari mínim opera com a mecanisme de redistribució de la riquesa.

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

6.- PERQUÈ EVITA L'ANOMALIA DELS I LES TREBALLADORES POBRES.

Hi ha gent que és pobra malgrat treballar a temps complet. Juntament amb Grècia i Romania, Espanya és el país de la UE amb major nombre de treballadors i treballadores pobres. A Catalunya, el 14% de la població viu en situació de pobresa, una de les taxes més elevades de la UE, on aquest índex se situa per sota del 9%. El salari mínim és una eina clau per lluitar contra la precarietat laboral. Els salaris molt baixos no reflecteixen el cost dels i les treballadores que els cobren. L'augment de la pobresa en el treball té importants costos per a la societat ja que, més enllà dels efectes negatius sobre el creixement i la productivitat, crea desconexió entre la ciutadania, desconfiança cap al sistema polític i fugida de cervells.

7.- PERQUÈ ENFORTEIX LA CAPACITAT NEGOCIADORA.

El salari mínim és una de les eines que pot reforçar el poder de negociació de les persones en una situació més desfavorable, les quals, sovint, no tenen cap altra possibilitat que acceptar contractes i salaris de misèria.

8.-PERQUÈ GENERA UN EFECTE MULTIPLICADOR.

Pressiona a l'alça els salaris de la resta de la cadena de distribució salarial a través de l'anomenat efecte dòmino.

El salari mínim destrueix llocs de treball?

La immensa majoria d'anàlisis internacionals assenyalen que un salari mínim superior no destrueix ocupació, sinó que té escàs o nul efecte en aquest sentit. No és cert que l'existència d'un salari mínim elevat creï atur. Les dades demostren el contrari: com més alt és el salari mínim, més baixa és la taxa de desocupació.

Alguns sectors de la dreta han recarregat alguns estudis –com un de recent del Banc d'Espanya– per extreure'n conclusions que no hi apareixen i instrumentar-los com a armes llançables contra aquestes millores. Es tracta d'informes parcials que, en contra de determinades interpretacions interessades, no afirmen que el primer increment del salari mínim fins als 900 euros destruis ocupació, més enllà de reduir el pes de les feines precàries.

El salari mínim a la Unió Europea.

La darrera pujada de l'SMI del govern de PSOE i Unidas Podemos ha estat de 15 euros per tot l'Estat fins a arribar als 965 €. Un increment irrisori que s'allunya de les recomanacions europees i que no s'adequaria a la realitat socioeconòmica de la Comunitat Autònoma de Catalunya ni tan sols si complís l'acord de 1.049 €.

El salari mínim a l'Estat espanyol és tan baix, no perquè no es pugui pagar, sinó perquè no es vol. És una decisió política. En una societat mínimament justa, totes les persones en edat de treballar ho haurien de poder fer a canvi d'un salari digne. El problema d'Espanya és que ha apostat per créixer sobre la base de salaris baixos i d'una regulació laboral laxa.

TAULA DE SALARIS MÍNIMS A EUROPA (GENER 2021)			
ESTAT	12 MESOS	TOTAL	14MESOS
LUXEMBURG	2.202 €	26.424 €	1.887 €
IRLANDA	1.724 €	20.688 €	1.478 €
HOLANDA	1.685 €	20.220 €	1.444 €
BÈLGICA	1.626 €	19.512 €	1.394 €
ALEMANYA	1.614 €	19.368 €	1.383 €
ESTAT FRANCÈS	1.555 €	18.660 €	1.333 €
ESTAT ESPANYOL	1.108	13.296 €	950 €
ESLOVÈNIA	1.024 €	12.288 €	878 €
MALTA	785 €	9.420 €	673 €
PORTUGAL	776 €	9.312 €	665 €
GRÈCIA	758 €	9.096 €	650 €
LITUÀNIA	642 €	7.704 €	550 €
ESLOVÀQUIA	623 €	7.476 €	534 €
POLÒNIA	614 €	7.368 €	526 €
ESTÒNIA	584 €	7.008 €	501 €
TXÈQUIA	579 €	6.948 €	496 €
CROÀCIA	563 €	6.756 €	483 €
LETÒNIA	500 €	6.000 €	429 €
ROMANIA	458 €	5.496 €	393 €
HONGRIA	442 €	5.304 €	379 €
BULGÀRIA	332 €	3.984 €	285 €

SMI RESPECTE MITJANA SALARIAL UE	
ESTAT FRANCÈS	61,6 %
PORTUGAL	61,4 %
ESLOVÈNIA	58,7 %
ROMANIA	58,4 %
LUXEMBURG	53,8 %
POLÒNIA	53,1 %
HONGRIA	51,8 %
LITUÀNIA	51,2 %
LETÒNIA	50,4 %
ESLOVÀQUIA	49,3 %
IRLANDA	47,5 %
GRÈCIA	47,5 %
HOLANDA	47,0 %
BÈLGICA	46,3 %
ALEMANYA	45,6 %
ESTÒNIA	43,1 %
TXÈQUIA	41,8 %
ESTAT ESPANYOL	41,2 %
MALTA	-----
CROÀCIA	-----
BULGÀRIA	-----

Malgrat que Itàlia, Àustria, Finlàndia, Suècia i Dinamarca no disposen de salari mínim, l'introdueixen a través de la negociació col·lectiva.

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

Un salari mínim català.

El cost de la vida o l'estructura salarial no són les mateixes a Catalunya, al País Valencià, a les Illes Balears, al País Basc, a Galícia, a les Canàries o a qualsevol altra zona de l'Estat. Per tant, fixar un salari mínim homogeni, sense cap marge de maniobra de cada territori, no és innocu, sinó que pot implicar que es generin desigualtats entre les classes treballadores més empobrides de cada territori, generant així menys capacitat adquisitiva i més pobresa a unes que a les altres. A realitats i problemàtiques diferents no es pot aplicar la mateixa recepta.

La fixació d'un salari mínim estatal comú no té en compte les diferències de poder adquisitiu a cada territori. A Catalunya, segons els estudis fets per la Generalitat, el cost de la vida és fins a 30 punts superior que a Extremadura, cosa que provoca que, amb el mateix salari mínim, la capacitat adquisitiva sigui molt diferent. En concret, segons aquests mateixos càlculs, el que a Extremadura costa 950 €, costa 1.283,60€ a Catalunya, o el que a les Canàries costa 950 €, a Catalunya costa 1.240,40 €, més d'un 30% en cada cas. Les diferències són clares i tan sols hi ha dos territoris on el cost de la vida sigui superior que a Catalunya.

Per aquest motiu l'OIT recomana regionalitzar els salaris mínims i no fixar-ne un a nivell estatal –en especial en casos com Espanya, que és un estat relativament gran i divers–, per evitar precisament que la llei determini poders adquisitius diferents segons s'hagi nascut i es visqui en un punt o altre. Així mateix, els estàndards europeus (els fixats pel Consell d'Europa o el Parlament Europeu, per exemple) defensen que el salari mínim hauria d'equivaldre al 60% del salari mitjà. En tot cas, però, el 60% del salari mitjà a Catalunya no és el mateix que el salari mitjà d'aquells territoris on el cost de la vida és més baix i, per tant, els sous també ho són més, de mitjana.

Tenint en compte els salaris mitjans de cada territori el 2019, el d'un o una treballadora a temps complet al País Basc ronda els 2.546€ -en brut i en 14 pagues-, a Catalunya els 2.199€, a les Balears els 1.939,5€ i al País Valencià els

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

1.896,4€, mentre que, a d'altres zones, és més baix. D'aquesta manera, a les Canàries o Extremadura, el salari mínim actual de 965 euros queda a menys de 100 euros del 60% del seu salari mitjà, però a Catalunya tan sols arriba al 43,9%.

Perquè a Catalunya equivalgués a aquest 60% –i, per tant, complís els estàndards europeus–, el salari mínim hauria de ser força superior, de 1.319,40€. La diferència entre un salari mínim de 965 o de 1.065 € pot ajudar a combatre el fenomen de la persona treballadora pobra i precària a determinats territoris, però no a Catalunya.

El compromís estroncat de la Generalitat.

Durant la legislatura passada, la Generalitat va assumir parcialment el que fins llavors havia estat una reivindicació quasi en solitari de **La Intersindical**. En el seu discurs d'investidura, Quim Torra es va comprometre a aplicar un salari mínim català de 1.100 euros a finals de legislatura i el pla de govern presentat el setembre de 2018 incloïa el compromís d'impulsar "l'establiment d'un salari català de referència del 60% del salari mitjà a la negociació col·lectiva a Catalunya". En un pas més, el Govern va aprovar l'1 d'agost de 2019, a instàncies del llavors vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, Pere Aragonès, calcular quin hauria de ser un "salari mínim de referència català i la seva incidència potencial".

L'informe resultant va ser presentat a finals d'any i apuntava a una quantitat de 1.239,50€, amb l'objectiu que "els agents socials, mitjançant el Consell de Relacions Laborals, debatin els resultats d'aquest treball i s'iniciï un procés de concertació social amb l'objectiu de donar resposta al repte de millora de la qualitat del treball a Catalunya per mitjà de l'establiment d'un salari mínim català de referència". L'últim pas fet va ser aprovar, en el marc de la llei de pressupostos del 2020, un article pel qual el Govern havia de calcular, "abans que finalitzi l'exercici del 2020", quant li costaria aplicar aquest salari mínim català de referència en el si de la seva funció pública, la contractació externa i les tarifes i concerts a tercers. Durant el darrer any, però, la Generalitat ha incomplert els compromisos adquirits en aquesta matèria. Concretament, l'estudi que havia de quantificar i calendaritzar, abans de la fi del 2020, la implementació del salari mínim de referència.

SMI, la garantia
d'una societat
justa i digna

La proposta de La Intersindical

- FIXAR UN SALARI MÍNIM SUPERIOR DE 1.300 €.

Reclamem la fixació d'un salari mínim superior a 1.300 € per als treballadors i treballadores catalanes, per complir amb els estàndards salarials mínims internacionals, una reivindicació que compta amb el suport de nombroses organitzacions i per la qual s'hi han manifestat els últims Primers de maig convocats per la plataforma Alcem-nos. Cridem a la resta d'agents socials, sindicals, econòmics, polítics i altres col·lectius a fer front comú a l'entorn d'aquesta reivindicació cabdal per a lluitar per unes mínimes condicions de treball dignes. Igualment, reclamem que formi part d'un dels principals camps d'actuació de la Generalitat i que així quedi plasmat al pla de govern.

- EXIGIR A LA GENERALITAT QUE FACI EFECTIU EL SALARI MÍNIM DE 1.300 EN EL SEU ÀMBIT COMPETENCIAL.

Reclamem a la Generalitat que sigui exemplar i que faci passes efectives cap a aquest horitzó d'un salari mínim de 1.300 € i actuï en aquells àmbits en els quals té competències, limitant la contractació pública i la concertació social a aquelles empreses i entitats que demostrin que no tenen cap empleat o empleada amb sous per sota d'aquesta quantitat –en paral·lel amb un avenç urgent cap a la plena gestió pública dels serveis públics– i fixi aquesta retribució com el salari mínim a l'administració entre els i les treballadores públiques. L'informe compromès en els pressupostos del 2020 per quantificar i calendaritzar aquesta mesura no es pot demorar més i s'ha de concretar, publicitar i aplicar en els propers mesos.

- FIXAR UN FRONT COMÚ PER RECLAMAR AL GOVERN ESPANYOL QUE AUGMENTI L'SMI I EN TRANSFEREIXI LES COMPETÈNCIES A LA GENERALITAT.

Cridem a les forces independentistes i sobiranistes a fer front comú al Congrés per garantir que el salari mínim s'incrementi, com a mínim, fins als 1.200 euros acordats en el seu pacte d'investidura per part de PSOE i Podem, però sobretot per atorgar la capacitat a la Generalitat per elevar aquesta quantitat a Catalunya d'acord amb el cost de la vida i els nivells salarials propis. El marc català de relacions laborals ple només serà possible en el marc d'una República catalana independent, però aquesta mesura transitòria ha de permetre una millora automàtica per a desenes de milers de treballadores i treballadors precaris.

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

intersindical-csc.cat

INTER
SINDICAL
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL